האיש מהכד
יפן
ציירה ל. גלדניבה

לפני שנים חי באחד הכפרים בחור צעיר בשם טארו. הוא היה בטלן כפי שפוגשים רק לעתים קרובות, אבל סקרן גדול.

כל בוקר הסתובב טארו ברחובות והביט לכל פינות. ראה כי במקום אחד מתקינים גג חדש, במקום אחר עושים חביות.

ושם כלב רודף אחרי חתול. החתול יושב
על עץ וטארו עומד תחת העץ. מחכה
שהחתול והכלב יתידדו.

הגיע סתיו. כל הגברים בכפר קצרו ודשו,
אבל טארו לא מלכלך ידיים. הוא
מסתובב בכפר כאילו לא קורה כלום.

הוא הולך בדרך ופתאום רואה על השביל כד חרס קטן.

"הנה, 'לך רחוק – תמצא יותר' כפי שאומר פתגם" שמח טארו. "כד שלם לגמרי, בלי אף סדק. אבל מה שם רועש בפנים? אולי עכבר נתפס בו?"

טארו הציץ פנימה, ושם לא עכבר, לא לטאה, לא צפרדע, אלא אישון קטן. ראשו לא גדול מערמון, והוא בעצמו, אם יעמוד על רגליו, יהי בגודל של תרמיל אפונה.

איזה פלא! מרוב פליאה פתח טארו את פיו רחב, כמו שער שעגלה עם סוס יכולה עבור בו.

האישון התחיל לדבר בקול דקיק כמו שריקת עכבר "שלום טארו! סוף-סוף פגשתי אותך. מכל הכפר רק אותך אני אוהב. או, כמה אני שונא את הגברים האחרים. קח אותי אליך הביתה."

"טוב" אומר טארו "אקח אותך. למה שלא נשחק אתך קצת ביחד."

בבית הוא הוציא את האישון מהכד בזהירות, בשתי אצבעות, ושם באמצע החדר. את החתול, שכבר התחיל ללקק את שפתיו, הוא גירש מהבית.

יום שלם שיחק טארו עם האישון מהכד. הוא שם אותו בקערית עץ קטנה והשיט אותו בחבית עם מים.

נושף חזק ובחבית סערה קמה.

עשה גם עגלה קטנה, ורתם אותה לעכבר. העכבר רץ לחור שלו והפך את העגלה.

טארו צחק וצחק, אך לקראת ערב נמאס עליו המשחק. הוא לא היה רגיל לעסוק זמן רב בדבר אחד.

למחרת יצא טארו שוב לטייל ברחובות. השמש עמדה כבר גבוה בשמיים כשנזכר באישון מהכד.

חזר טארו הביתה ורואה ששם איזה בחור גבוה ורזה שוכב על הרצפה, פשט רגליים וידיים.. מי זה? טארו הביט היטב באורח הבלתי קרוא וראה כי זה האישון מהכד!

"איזה פלא! איך זה שביום אחד גדלת כך" שאל טארו "רק אתמול הייתה קטן מעכבר ועכשיו הנך גדול ממני?"

"הכל הודות למאמצים שלך, ידידי, הודות למעשיך" ענה האישון מהכד "לא סתם בחרתי בך מתוך אלפי בני אדם. טייל, טייל ואני אגדל עוד."

עכשיו כבר התחיל טארו לחשוב על פירוש הדברים האלה.

והאישון מהכד חושב את עצמו כבר לא לאורח, אלא לבעל הבית. "תביא לי זה, תגיש דבר אחר, ומהר.. "

למחרת יצא טארו מהבית מוקדם מאשר היה רגיל. למען האמת הוא פשוט ברח מהאורח שלו. כל היום הלך בכפר בלי לעשות דבר. בערב חזר, פתח את הדלת קפא על הסף.

לא ניתן להכנס לבית. האורח שלו גדל כל כך, שאפילו לו עצמו הבית כבר קטן מדי.

"איזה בתים בונים, הלא-יוצלחים הכפריים האלה" צועק האישון מהכד "אי אפשר לזוז. תנור באמצע הבית וכל פעם אני דורך פנימה. והפחמים חמים!"

באותו לילה הלך טארו לישון תחת
שמיים פתוחים.

עם שחר הלך מה שיותר רחוק מהבית.
הסתובב בכפר, הקשיב לשכנות
שמתווכחות מי מילדיהם אשם במריבה.

חזר הביתה וכבר מרחוק רואה דברים שמנים שבולטים מהחלונות והדלתות. מה זה? אלא ידיים ורגליים של האורח. האישון מהכד נעשה לענק! עוד מעט ויפוצץ את הגג.

כל הלילה חשב טארו איך להתפטר מהצרה. שום דבר לא הצליח להמציא.

והנה מה קרה למחרת. בא אליו שכן וביקש "בני חלה ואני לבד עכשיו. אולי תבוא ותעזור לי לאסוף את היבול בשדה."

לטארו לא התחשק לעבוד, אבל קשה היה לסרב לזקן. לקח לידו מעגל והלך לעזור לשכן הזקן.

בערב אמר השכן "תודה לך על העזרה. הנה, קח קצת כסף עבור העבודה."

זו הפעם הראשונה שטארו הרוויח כסף תמורת עבודתו. החזיק את הכסף ביד והרגיש הקלה מוזרה בתוך תוכו.

חזר טארו הביתה. לא ראה את הרגליים וידיים של האורח, אבל שמע אותו איך הוא רוטן בפנים, כמו דוב. טארו סגר חזק את דלת הבית ונשכב לישון בחוץ.

גם למחרת הלך טארו לעזור לשכנו. חזר הביתה מאוחר בערב. האורח שלו נראה משום מה קטן יותר. הוא ישב מרוגז בפינת הבית.

הבית נראה פתאום מרווח יותר. טארו יכול היה אפילו להכין לעצמו כוס תה.

והאורח מתלונן "טעיתי בך, טארו. חשבתי שאתה אדם רציני. שמתעצל לגרש זבוב מראשו. עוד יומיים והייתי גדל גבוה מהר, עד העננים. לשם מה אתה עובד יום שלם עם המעגל? אתה רוצה לטמון אותי בקבר?"

"אהא" חייך טארו "זו הבעיה? הבנתי. מחר אעבוד כל כך מהר שאף אחד לא ישיג אותי."

למחרת האישון מהכד נעשה קטן כמו תרמיל אפונה. "אנא, אדון טארו" הוא צפצף "תן לי להיכנס שוב לכד שלי ותשים אותי בצד הדרך. אחפש לי בעל בית טוב יותר, יותר עצלן."

כך עשה טארו.

אמרו זקני הכפר "כנראה זו העצלנות עצמה שהופיעה בצורת האישון מהכד. מי מצא אותו עוד – לא ידוע. אולי הוא מונח עדיין בצד הדרך ומחכה לבעל בית חדש."